

Kærlighedens smerte

Efter ti års opdragelse, straf og belønning har Herren fundet en ny og yngre slavinde. Lise sidder tilbage med smerten og tankerne, men også med en følelse af at genfinde et gryende selvværd efter mange års nedbrydning. Det bliver Michael fra klubben, der nænsomt får sat ord på Lises oplevelse af Herrens misbrug. En indsigt, der giver Lise en forståelse af, at dominans ikke er ufrivillig tvang og ydmygelser, men et forhold mellem indforståede parter.

Tomhed. Det var den følelse, der fyldte hende. En dyb, dyb tomhed. Hun forstod det ikke. Forstod ikke hvorfor han havde taget det valg. Hun havde givet ham alt. Sin krop. Sin sjæl. Han havde brugt hende – til fælles glæde og gavn. Og hun havde givet ham lov. Nu stod hun her, 32 år gammel og fravalgt. Kasseret! Han ville have en ny tøs – en ung tøs. Hun var kasseret, for helvede. Lise rystede på hovedet. Hvordan var de nået her til? Hvad var det, der var gået galt?

Tankerne drev automatisk tilbage til den sommerdag for snart ti år siden, hvor hun havde mødt ham. Han var med sine 28 år og sin store udstråling en verdensmand – set med hendes øjne. Høj, slank og med et stærkt blik. Hans øjne – hun var faldet for hans øjne. Blikket, der borede sig ind i hendes. Blikket der vidnede om magt og

beslutsomhed. Og hun havde overgivet sig. Totalt. Inden der var gået en måned var de et fast par. Han havde langsomt men sikkert introduceret hende til den mørke verden, som han kaldte det. Møderne i klubben, opdragelsen, straf og belønning.

Hun havde nydt det. Hun kunne ikke sige andet. Selvfølgelig var der perioder, hvor han havde skræmt hende, hvor det

var gået for stærkt. Men hun lærte at sige fra efterhånden. I starten var det svært for hende, fordi hun var så bange for at miste ham. På sin vis var han meget mere end en kæreste for hende, han var en del af hende. Hun havde ham i tankerne døgnet rundt, spekulerede over deres næste møde, hans næste træk. Da først de flyttede sammen, blev det ikke mindre. Nærmest modsat.

Det at bo sammen gav nogle andre aspekter. Det forvirrede hende. Hun kunne finde på at straffe hende, fordi hun ikke havde vasket op. Eller fordi en skjorte ikke var strøget rigtigt – set med hans øjne. Nervøsiteten kom ind i billedet og sammen med den en snigende angst for ham. Billedet ændrede sig endnu en gang. Til sidst sagde hun stop. Det ødelagde mere end det gavnede. Hun gled væk fra ham, i stedet for mod ham. En

Novelle af: Mie Nielsen
Foto: FirmHand Bureau

kort overgang flyttede hun hjem til sine forældre, men hun bukkede til sidst under for hans gyldne løfter og kærlige ord. Det var måske der, det gik galt?

Lise rynkede eftertænksomt panden. Hvis hun var gået dengang, så var hun gået med æren i behold. Så havde hun ikke siddet her i dag og følt sig vraget. Med et suk rejste hun sig, gik ind i soveværelset og klædte sig af. Hendes blik fangede spejlets refleksion, og hun gav efter for nysgerrigheden. Hun stillede sig nøgen foran det og prøvede at se sig selv med hans øjne. Var hun gammel?

Hun var stadig slank, men selvfølgelig ikke så fast i huden, som da hun var 18 år. Hendes bryster var små og vorterne store. Han plejede at sige, at det var en fordel, fordi han bedre kunne komme til dem. Tankefuld lod hun sin ene hånd glide op og kæle for vorten ved at hive let i den ring, der prydede den. Piercingerne – hans idé – hans krav. Selv om hun havde været imod det inderst inde, havde hun føjet ham. Hendes hånd gled videre ned over maven, ned til det glatbarberede skød. Tøvende drejede hun sig halvt rundt og betragtede sit spejlbillede fra siden. Små ar hist og pist kom til syne og vidnede om hans leg med hendes krop.

Hendes bagdel strittede frem. Hun havde altid været utilfreds med den, fordi hun syntes, den var for stor. Hånden gled ned over den ene balde og hun ømmede sig uvilkaarligt. De røde striber var stadig synlige – sporene efter den sidste leg hun havde haft med ham for tre dage siden. Den aften hvor han, så snart legen var forbi, havde bekendtgjort, at det var slut. Følelsen af tomhed overmandede hende igen. Hun gik tilbage til sengen, satte sig ned og lagde ansigtet i hænderne, mens tårerne pibled frem. Smerten havde været så meget større, netop fordi de lige havde leget. Hun hulkede højlydt, slog en knyttet næve ned i madrassen og forbandede ham. Hvis bare hun ikke var så afhængig af ham, afhængig af hans styring! Hun manglede ham til at sætte krav og restriktioner, til at eksekvere straf og belønning. Især det sidste. Hun var så fastgroet i hans dominans,

at hun ikke vovede at lege med sig selv. Hendes orgasme var hans, han bestemte over hendes krop. Men han var her jo ikke. Hun var alene.

Smerten overmandede hende igen. Den skar sig ind i hendes krop, ville ikke vige. Det trykkede for brystet, og hun måtte atter overgive sig til gråden. Som om den kunne grædes ud – smerten! Lise rejste sig, tog morgenkåben på og gik ud i køkkenet for at sætte vand over til kaffe. Hun talte nøje det antal skeer, hun kom i filteret, indtil det gik op for hende, at det jo var ligegyldigt nu. Han var her jo ikke. Hun kunne lave kaffen, som hun ønskede den skulle være. Han kunne ikke fordrage stærk kaffe, hun elskede det. Trodsig kom hun lidt ekstra bønnen på og satte sig over på køkkenstolen, mens hun betragtede dråberne, der samlede sig i kolben.

Hun tog en dyb indånding og lod atter tankerne drive. Hendes arbejde – hun måtte snart se at komme derhen igen. I øjeblikket havde hun sygemeldt sig, hun orkede ikke at de andre skulle se hende sådan her. Orkede

Hendes bryster var små og vorterne store. Han plejede at sige, at det var en fordel, fordi han bedre kunne komme til dem.

ikke spørgsmålene og slet ikke de kommentarer hun vidste, der ville komme. Der er andre fisk i havet! Du skal se, du finder snart en anden mand!

Hun smilede skævt. Hvor går man hen og finder en anden Herre? Det var jo ikke nemt. Klubben ville hun holde sig fra. Hun formodede, at han ville komme der med sin seneste erobring. Den nye. Han

havde ikke fortalt meget om hende, blot at hun var 20 år og uerfaren. At han trængte til en frisk start med en kvinde, som han selv kunne forme efter sit ønske. Lise spruttede af raseri. Hvad kaldte han så det, han havde gjort med hende? Egentlig foragtede hun ham for det. Han havde drevet hende ud til den yderste grænse, og nu var hun ikke interessant længere. Som et stykke defekt legetøj, der havde mistet nyhedens interesse, smed han hende væk!

Hvor var kærligheden? Hvor var tilliden? Eller havde den aldrig været der? Nej hun måtte ikke tænke mere på ham! Hun var nødt til at glemme ham! Hun skulle videre – uden ham. En ny Herre – ja, det var vejen frem. Hun havde ikke lyst til at leve uden det element i sin hverdag, men samtidig var hun genert. Hun var ikke helt ung længere, og mon der i det hele taget var nogen, der ønskede en brugt tøs? Hun vidste det ikke. Afmagten fyldte hende igen. Det var en håbløs situation, han havde sat hende i. Hun var jo knyttet til ham!

Lise faldt i staver. Tankerne gik uvilkaarligt tilbage i tiden. Hun kunne huske den stormfulde, første tid med ham. Hvordan han havde fejlet benene væk under hende. Melankolien overmandede hende, og hun kunne ikke kæmpe imod. Det krævede alle hendes ressourcer at tvinge tankerne på andre baner, og da det endelig lykkedes, følte hun sig træt. Så usigelig træt. Hun rejste sig og greb kaffekoppen, skænkede sig en halv kop og nød den varme koppen gav fra sig. Hun trængte til den, følte sig kold helt ind i knoglerne.

Hun nippede forsigtigt til kaffen, skar en grimasse og hældte den resolut ud i vasken, irriteret på sig selv over, at hun ikke kunne drikke den, at hun ikke kunne slippe ud af hans favntag. Hun forbandede ham, mens hun hældte mere vand på kaffemaskinen. Pokkers til magt, han havde over hende!

Fuld af oprørstrang gik hun ind i soveværelset, fandt kassen med legetøjet frem og besluttede sig for at rydde ud i den. Det første hun tog op var gaggen. Hun hadede den som pesten! Hun kylede den fra sig – så hvordan den landede på sengen, mens hendes tanker gik til den dag, hvor han havde brugt den mod hende første gang. ”Jeg er træt af at høre på tøsens brok! Kom

herhen!”

Han havde lænket hende til radiatoren og fundet den der afskyelige tingest frem. Hun kunne stadig genkalde sig den kvælningsfølelse, det havde givet hende umiddelbart. Hun havde ikke turde sige fra, og hun havde endda forbandet sig selv, fordi hun havde vovet at være trodsig. Skænderiet var opstået, fordi han igen havde stillet urimelige krav, set med hendes øjne. Hvordan kunne han med rimelighed forvente et rent hjem, middagen på bordet og hun selv iklædt sexet lingeri, når hun arbejdede lige så meget som han, og han aldrig løftede en finger?

Han havde ladet hende sidde i fire timer, inden han omsider havde forbarmet sig. Lise kunne stadig huske, hvordan hele hendes krop sov, de stive led, da han trak hende op at stå. Hans hånd, der med et fast greb i hendes hår havde tvunget hendes hoved bagover:

”Har du SÅ lært hvem der bestemmer?!”

trudt? Hun løb hen til telefonen, tog røret og lyttede intenst, før hun svarede.

”Hej Lise! Det er Michael. Fra klubben. Jeg vil bare sige... jeg er ked af ... jeg har hørt om din Herres valg, og jeg føler med dig. Jeg så ham i klubben ... med hans nye ... men ... hvis du har brug for en skulder, så har jeg en, du kan låne!”

Michael? Lise tænkte hurtigt efter. Han måtte være den høje mand med de milde øjne, som hun så tit havde set i klubben. Inden længe var de fordybet i snak, og Lise græd uafbrudt, mens hun usammenhængende fortalte ham sin version af bruddet. Michael tilbød at komme over, og hun tog lettet imod hans tilbud.

Mens hun dækkede bordet, følte hun for første gang i lang tid en spirende glæde. En positiv følelse af varme. Hun forventede ikke andet end hans venskab, men bare det at der var én at tale med – én at dele oplevelserne med – én der forstod hvad hun talte om – det betød så ufattelig

sig over, selv om hun i starten nøje holdt øje med hans reaktioner. Men han virkede ikke forarget, koncentreret sig blot om at lytte og da hun endelig tav, tog han ordet.

Langsomt og nænsomt forklarede han hende, hvordan han så på tingene. Hun havde ikke levet med en Herre, men med en psykopat. Hendes oplevelser havde ikke meget med SM at gøre, det var personlig nedbrydning og ydmygelse. Og i en grad som ingen, med forstanden i behold, kunne tillade sig at kalde for dominans. Lise sad lamslået og lyttede, når han fortalte og forklarede virkede det så indlysende. Hvorfor havde hun ikke selv gennemskuet det for længst? Tingene faldt på plads. Hun så omverdenen i et helt andet lys. Hun nikkede tavst og følte sig om muligt endnu mere opfyldt af følelsen af tomhed. Men dybest nede mærkede hun også håbet og troen på fremtiden.

Det var ikke hende, der havde fejlet, det var ham. Hun var god nok! Michael forklarede hende om forskellene, hans syn på dominans, hvilke kriterier han vægtede som Herre, og Lise lyttede fascineret til hans beretning. Se, det var jo det hun ønskede, det hun higede efter. Hun havde blot troet... hun havde stølet på ham... at han vidste besked. Vreden fyldte hende, hun havde spildt de bedste år af sit liv på ham! Michael tyssede på hende, hun måtte ikke se sådan på det; blot skulle hun prise sig lykkelig over at være sluppet ud af hans greb. Hun havde tiden for sig og Michael ville gøre sit til at få hende igen – nem denne svære fase.

Lise nikkede og forstod. Han havde ret, hun skulle se fremad nu. Finde sig en ny Herre, som hun kunne udleve fantasierne med og komme videre. Hun var træt, enormt træt, og Michael rejste sig op. Han tog afsked, efterlod sit telefonnummer og bad hende ringe ved behov døgnet rundt. Hun smilede, takkede og fulgte ham ud. Han trak hende ind til sig og gav hende et forsigtigt kram.

Da han var gået, åndede Lise lettet op. Hun havde fundet sig en ven. Hun havde fået muligheden for at kunne dele sine tanker med en, der kendte miljøet. En spirende følelse fyldte hende. Livet var slet ikke så ringe endda!

» Har du SÅ lært hvem, der bestemmer?! «

Lise sukkede dybt ved mindet. Huskede det hårde tonefald og det hårde blik. Hvor var der i grunden mange dårlige minder forbundet med ham. Sådan havde hun slet ikke tænkt før nu. Hun var så vant til at se ham som den, der havde ret, den hvis ord var lov. Selvfølgelig hang det sammen med, at ethvert spædt pip fra hendes side blev straffet benhårdt.

Tankefuld rejste hun sig og gik tilbage til køkkenet, hun orkede ikke at rydde ud alligevel. I det samme ringede telefonen, og det gav et sæt i hende. Mon det var ham? Havde han for-

meget for hende.

Hun smuttede i en kjole og lod hånden glide igennem håret. De sidste dages manglende søvn og de mange spekulationer havde sat sine spor i hendes ansigt, men hun var ligeglad. Han vidste, hun var nede – han kom for at støtte, så han måtte tage hende, som hun var.

Da han ringede på døren, var hun klar. Med et spagt smil åbnede hun for ham, og snart sad de fordybet i snak over kaffen. Han var en god lytter, og snart havde hun fortalt ham sin livshistorie. Hun skjulte intet – hun havde ikke noget at skamme